

EN NICO I ELS NÚVOLS

En Nico mira el cel per la finestra mentre l'àvia li prepara el berenar. Té molta gana i per això la pansxa li fa sorollets.

En Nico veu tres núvols blancs. S'imagina que els núvols blancs són de nata. A en Nico li agradaria menjar-se un plat de nata gros com un núvol blanc.

Ara veu acostar-se dos núvols grisos. I s'imagina que els núvols grisos són llaminadures de carbó ensucrat.

A en Nicol li agradaria menjar-se una llaminadura de carbó Grossa com un núvol gris.

- Nico, baixa dels núvols! diu l'àvia portant el berenar.
- Oh, xocolata desfeta amb melindros! diu en Nico molt content.

Ara, en Nico diu adéu als núvols i només pensa a sucar melindros a la xocolata.

Corre corre que m'atrapes

CORREDISSES

En Martí és un gran corredor. Al matí es pentina i es vesteix corrents. Corre pel carrer per no fer tard a l'escola.

Fa la feina molt de pressa per poder sortir a jugar. Al pati fa carreres i salts, i al menjador sempre s'acaba la sopa el primer.

A la tarda torna ràpid a casa per berenar i mirar els dibuixos. En Martí és un nen veloç, el més veloç de tots. Però quan la nit arriba, i surt la lluna, en Martí no corre.

No sap per què, però quan es fica al llit, ben tapat amb la flassada, està tan cansat que es queda molt quiet, i ja no corre fins... l'endemà!

Temps previst: _____

Corre corre que m'atrapes

HORA DE LLEVAR-SE

La mare diu:

- Hora de llevar-se!
- Em llevo o no em llevo?

Si em llevo no passa res. Però si no em llevo, poden passar dues coses: que em torni a adormir o que no em torni a adormir.

Si em torno a adormir no passa res. Però si no em torno a adormir, poden passar dues coses: que m'estigui quiet o que no m'estigui quiet.

Si no m'estic quiet no passa res. Però si m'estic quiet, poden passar dues coses: que vingui la mare un altre cop o que no vingui.

Si ve la mare no passa res. Però si no ve, poden passar dues coses: que no vingui ningú més a despertar-me o que vinguin tots.

Si no ve ningú no passa res. Però si vénen tots... Val més que em llevi!

Corre corre que m'atrapes

SABATES

Aquesta és la meva família. El pare té unes sabates molt grans, semblen sabates de gegant.

La mare duu sabates de taló, tiqui-tac, tiqui-toc.

Aquestes espadenyes són de l'avi, que se les posa vagi o vagi.

L'àvia sempre té els peus freds i no es treu les sabatilles de quadrets.

La meva germana és molt fina, i li agraden les sabatilles de ballarina.

El meu germà porta botes de futbol, i es passa el dia cridant gooooool!

Les meves sabates són blanques i vermelles i van molt bé per anar amb bici i fer tombarelles.

... i el gat no en pot portar però li agraden per jugar.

I el dia de Reis tots posem les sabates al balcó perquè ens les omplim de regals i de torró.

Corre corre que m'atrapes

SHA PERDUT UN ESTERNUT

- Sóc un esternut: no m'heu pas perdut?
- Jo? contesta el drac.

Però el drac és molt distret i diu:

- Potser sí que l'he perdut. Com fa, un esternut?
- Atxim!
- Ai, no, no! Jo, quan nedo, faig PATXIF PATXAF!
diu el drac.
- Remoi!
- I, quan volo, faig FIUU, FIUU!
- Reina santíssima! crida l'esternut.
- I, quan menjo, faig GARRANYAC GARRANYAC!
- Cames, ajudeu-me!
- Però no he fet mai.... Com dieu que feu?
- Atxim! fa l'esternut.
- Remanoi! diu el drac.
- Sóc un esternut: no m'has pas perdut?
- Jo? contesta en Joan, del llit estant.

Com que està molt refredat, només pot fer:

- Atxim!

L'esternut contesta:

- Tant de guts: em sembla que ja sóc a casa.

LA BRUIXA ENDREÇADA

Una vegada hi havia una bruixa que era molt endreçada. Cada matí sortia a escombrar el cel amb la seva escombra encantada.

Però vet aquí que un dia de cel resplendent va venir un núvollet entremaliat i se li va plantar al damunt.

- Fora d'aquí! Que no veus que acabo d'escombrar? li va dir la bruixa.

Però el núvol no li va fer cas.

- T'he dit que te'n vagis! va insistir la bruixa.

Però el núvol no es movia i la bruixa no volia tornar a escombrar.

- L'amagaré sota la teulada.

S'hi va enfilat i va alçar una mica la teulada com si fos una estora... I.... plof! Va ficar-hi el núvol a sota.

Però el núvol, que era entremaliat de debò, va tornar a sortir per la xemeneia. I es va quedar allà plantat, fent veure que era fum.

LA PRINCESA DE LA SAL

Una vegada hi havia un rei que tenia tres filles. Un dia els va preguntar fins a quin punt elles l'estimaven.

- Jo t'estimo com el pa li va contestar la filla gran.
- Jo t'estimo com el vi li va contestar la mitjana.

I el rei va quedar content. La filla petita va contestar:

- Jo t'estimo com la sal.

Aquesta resposta no va agradar al rei:

- Si m'estimes com la sal, ja pots sortir del portal.

I la va fer fora del palau.

Al cap d'uns anys, el dia del seu casament, la filla petita va convidar el rei, que no la va reconèixer. Ella mateixa va voler fer el dinar, i no hi va posar sal.

Després de dinar ella li va preguntar:

- Us ha agradat el dinar, senyor?
- S'han descuidat de posar-hi sal. Puc menjar sense pa o sense vi, però no sense sal.

En aquell moment el rei es va adonar que la sal era molt important. Va demanar perdó a la seva filla, i des d'aleshores van ser molt feliços.

EL TIGRE I EL GRIPAU

Un dia un tigre va caure en un forat molt fondo i no en podia sortir. Llavors va passar un explorador, però no s'atrevia a ajudar-lo i el tigre li va dir:

- Tira'm un tronc i podré sortir. Et prometo que no et faré mal.

L'explorador ho va fer i l'animal va sortir del forat.

- Estúpid! Tinc gana i el meu sopar seràs..... TU! va grunyar el tigre.
- M'havies promès que no em faries mal! va protestar l'home.

Per allà hi havia un gripau que els va sentir i va voler posar-hi pau.

- Expliqueu-me exactament què ha passat, perquè no ho entenc.
- Jo era aquí dins... així va dir el tigre, i va saltar dins el forat.

- Però aquest tronc no era aquí va continuar l'explorador, i el va treure de dins del forat.

- I ara deixem-ho així va dir el gripau Explorador, segueix el teu camí, i pensa les coses abans de fer-les. I tu, tigre, aprèn a complir les teves promeses.

ELS OFICIS DE L'ARNAU

Hola, sóc l'Arnau i tinc sis anys. Estic preocupat.

Ja m'ho han preguntat cent cops. I no sé què contestar. La veïna de dalt, l'oncle Carles, el botiguer... Tothom em pregunta el mateix:

- Què vols ser quan siguis gran?

Sento una sirena de bombers i vull ser bomber. Conduir el camió amb la sirena engegada, ajudar la gent que està en perill...

Vaig amb la mare al metge i vull ser metge. Per tenir un despatax, rebre la gent i dir-los:

- Prenqui's això i es trobarà molt millor.

Un dia vam portar la gata a una clínica d'animals i vaig pensar que m'agradaria ser veterinari. I curar els animals de la selva si tenien cap ferida.

Fa dies que, anant a l'escola, veig un bloc on fan una casa nova i penso que m'agradaria ser constructor de cases.

Tenir una grua i fer cases totes diferents, amb finestres, balcons i façanes de colors.

De vegades, a l'escola, penso que voldria ser mestre. Així sabria llegir i dibuixar tan bé que podria ensenyar-me als més petits.

Quan escoltem música a la classe, m'agradaria ser músic. Per tocar en una orquestra i viatjar per tot el món.

Avui a l'escola ha vingut un actor famós. Es diu Joan i és molt conegut. Jo l'he vist a la tele fent de músic, de mestre, de metge i de bomber.

Ja sé què vull ser quan sigui gran. Vull ser actor famós.

ELS TRES DESITJOS

Hi havia una vegada un llenyataire molt pobre que vivia feliç amb la seva dona en una cabana al mig del bosc.

Un dia, quan anava a tallar un avet amb la destrat, se li va aparèixer un follet:

- Què són aquests cops? No deus voler tallar aquest arbre? És casa meva! Amb tants avets que hi ha al bosc, has hagut d'escollir-me aquest?

Després de discutir una bona estona, van fer un tracte: el llenyataire no tallaria l'arbre i, a canvi, el follet li concediria tres desitjos.

Al vespre, el llenyataire i la seva dona van decidir que l'endemà ja pensarien quins desitjos demanarien. Però mentre tenien l'olla del sopar al foc, el llenyataire va dir:

- No t'agradaria prendre aquesta sopa amb una bona botifarra a la brasa?

I encara no havia acabat de dir-ho, que ja tenia la botifarra allà al foc.

- Què has fet, desgraciat! No veus que ja has gastat un desig!

Ell, empipat, va contestar:

- Tant de bo se t'enganxés la botifarra a la punta del nas!

I tal dit tal fet. La botifarra es va enganxar al nas de la seva dona.

Ara només quedava l'últim desig per demanar... I no van tenir més remei que demanar que la botifarra es desenganxés d'aquell nas. De manera que el llenyataire i la seva dona es van trobar com al principi d'aquesta història: més pobres que una rata!

AL PARC

Qui vol venir al parc de les fers?
Tota l'escola en pes hi anirà.

Micos i mones de tota mena
salten i brinquen sense parar.

Tota elegant l'amiga girafa
com una dama ens ve a saludar.

Sempre en remull, el vell hipopòtam
obre una boca com un calaix.

En el seu clos, el rei de la selva
tot just badalla fa tremolar.

Meditabund, l'altiu dromedari
sembla que enyori el sol africà.

Corren les foques, llisquen a l'aigua...
Quina delícia, saber nedar!

Els elefants, brandant les orelles,
alcen la trompa per saludar.

Tigres, panteres, óssos i hienes
bramen i udolen, qui més podrà!

Dintre les gàbies, totes les feres
miren la gent i no ho veuen clar.

Sembla que pensin que, des de fora,
més d'un caldria fer-ne engabiar!

EL PETIT AVET

El petit avet està trist. Té les fulles curtes i punxegudes com agulles.

- No vull aquestes punxes! Tots els arbres tenen les fulles més boniques que jo. Vull tenir les fulles d'or!

Arriba la nit i el petit avet s'adorm. Quan es desperta, diu:

- Oh! Que bonic, ja no tinc agulles. Tinc les fulles d'or!

Un lladregot passa pel bosc, el veu li pren totes les fulles. El petit avet es posa a plorar:

- No en vull mai més, d'or. Vull unes fulles de vidre! El vidre també és molt bonic, brilla més que l'or.

I l'endemà, en despertar-se, crida molt content:

- Ja no sóc d'or! Ja no sóc d'or! Tinc les fulles de vidre!

Però a la nit, un vent molt fort li trenca totes les fulles de vidre. El petit avet, molt trist, torna a plorar.

- Ja no vull ser de vidre. Vull unes fulles grosses i verdes, com les dels arbres dels jardins.

S'ha fet de dia i l'avet petitó està ple de fulles grosses i verdes.

- Quina alegria! Ja sóc com els altres arbre. Ningú no em farà mal, ara.

Al cap d'una mica, arriba una cabra amb els seus cabridets.

- Quin arbre més baixet. Aquí podreu menjar bé, fillets. Veniu.

- Quines fulles més bones, mareta fan els cabridets. I se les mengen totes.

Fa molt fred, és de nit, i l'avet, tot despullat, tremola i plora:

- No tinc cap fulleta... Ni d'or, ni de vidre, ni verda. Si pogués tornar a tenir les meves agulles...

I al matí, quan va sortir el sol, l'avet petitó tornava a tenir les seves fulletes fortes i punxegudes. Mai més ningú no les hi va prendre. I es va fer un arbre alt i molt gros.

UNA DE DUES

Un mico travessava la ciutat saltant de fanal en fanal.
Una de dues: o aquell mico estava despistat, o algú havia construït la ciutat en un lloc equivocat.

Ve't aquí un dia, potser una nit. La veritat és que, fos de nit o fos de dia, la lluna i el sol brillaven junts al cel.
Una de dues: o aquell dia la lluna no tenia son, o aquella nit el sol visitava les estrelles i junts feien tombarelles.

Una girafa tenia el coll tan llarg que, en comptes d'ajupir el cap per beure aigua del riu, estirava el coll enorme cap al cel, i bevia uns quants núvols sense mullar-se ni un pèl.

Una de dues: o el que dic és broma o el coll de les girafes s'estira com una goma.

En un castell hi vivia un fantasma que, tip d'espantar la gent, volia ser un llençol normal i corrent.

Una de dues: o aquell fantasma era molt mandrós, o no sabia que girar dins la rentadora pot ser horrorós.

Hi havia una vegada un mico despistat, la lluna i el sol, una girafa de coll immens, un fantasma desencantat i un escriptor feliç.

Una de dues: o l'escriptor està enamorat, o somriu perquè el conte us ha agradat.

LES JOGUINES

Les joguines, molt cansades,
estan tipes de voltar;
dins el sac totes plegades
s'han posat a rondinar.

Al rei negre li demanen
que les deixi en un balcó.
- Ho faré, diu el rei negre,
i com més a prop millor.

- Si el rei ros no ens ho complica
si el rei blanc dóna permís,
ara us pujo de seguida
al balcó d'un cinquè pis.

Quan el sol ja despuntava
vaig alçar-me del meu llit.
Quina sort, quantes joguines
m'han deixat aquesta nit!

L'OCELLET DEL BOSC

Una vegada hi havia un ocellet que, en arribar la tardor, va decidir d'anar-se'n...

Però va ensopegar i es va trencar una ala.

Llavors, l'ocellet va demanar ajuda... però ni el roure ni el pollancre no el van acollir.

- Si vols digué l'avet et pots quedar amb mi.

Al cap d'uns dies, el vent va començar a bufar... i va despullar els arbres que no el van voler ajudar.

EN PATUFET

Hi havia una vegada un nen molt petit.

Un dia, la mare el va deixar anar a comprar sal.

La gent deia:

- Mireu, una pesseta que camina sola!

Però en Patufet va arribar a la botiga. Va tornar a casa amb la paperina i, després va voler portar el dinar al pare.

Però va començar a ploure i es va amagar sota una col.

Un bou se'l va menjar!

Els pares sortiren a buscar-lo... i quan van descobrir que era dins la panxa del bou li van començar a donar menjar fins que el bou va fer un pet i va sortir en Patufet.

Corre corre que m'atrapes

CARNAVAL AL BOSC

Una vegada hi havia una bruixeta que volia fer encanteris. I va decidir de celebrar la festa de Carnaval.

Va disfressar els animalets fent màgia.

Quan va arribar la quineu tots fugiren. Però ella també volia participar en la festa.

Lavors, la bruixeta tornà a fer un encanteri i va disfressar la quineu de gallina.

I tots plegats van celebrar contents la festa de Carnaval, tot cantant:

Ara arriba Carnestoltes,
tots sortim a donar voltes,
ens posem una disfressa,
cantem, ballem i fem fressa.

Corre corre que m'atrapes

EL FLAUTISTA D' HAMELÍN

Ara fa molt de temps, el poble d'Hamelin era ple de rates. Un dia, arribà un foraster amb una flauta. Gairebé no podia fer un pas!

Totes les dones deien:

- Les rates se'm mengen el pa!
- A mi se'm mengen el formatge!

Per això, l'alcalde va oferir una bossa de monedes d'or a qui s'emportés les rates.

En saber el que passava, el flautista es posà a tocar i les rates el van seguir. Se les emportà al riu i es van ofegar totes.

L'endemà, el flautista va anar a trobar l'alcalde. Però l'alcalde li digué:

- Home, per tan poca feina, no us donaré pas una bossa plena de monedes d'or!

El flautista s'enfadà molt i marxà pels carrers del poble tocant la seva flauta màgica. La melodia era tan dolça que es va emportar tots els nens a una muntanya. Quan eren al cim, la muntanya es va obrir i els nens van caure dins d'una cova.

Sense els nens, tots els homes i dones del poble estaven molt tristos i van anar a queixar-se a l'alcalde. L'alcalde penedit, va anar a buscar el flautista i li va demanar perdó.

Així, el flautista va tocar la flauta màgica i tots els nens va poder tornar al poble. I sempre més, l'alcalde va complir les seves promeses.

Temps previst: _____

Corre corre que m'atrapes

LA RATETA QUE ESCOMBRAVA L'ESCALETA

Una vegada hi havia una rateta que escombrava l'escaleta i que es va trobar una pesseta.

- Què em compraré? Si em compro avellanetes, em cauran les dentetes! Si em compro cacauets, em cauran els queixalets! Ja ho sé! Un llacet, em compraré!

Quan va arribar a casa es posà el llacet a la cua i va sortir al balcó.

Al cap d'una estona, passà un ruc, que li digué:

- Rateta, rateta, tu que ets tant bufoneta, et voldries casar amb mi?
- Em deixeu escoltar la vostra veu?
- Ià, ià, ià!
- Oh, no! Calleu! Calleu, que mal de cap em feu!

Després va sentir un gall cantar. Però tampoc no li va agradar.

En això que passà un gatet, que li digué:

- Rateta, rateta, tu que ets tan bufoneta, et voldries casar amb mi?
- Em deixeu escoltar la vostra veu?
- Mèèu, mèèèu, mèèèèu!
- Oh, que bé, amb vós em casaré!

La rateta es casà amb el gat i van convidar tots els animals a la festa.

Però un dia el gatet donà un petó a la rateta. I tan dolceta la va trobar que, tot d'una se la va menjar.

M'HE COMPRAT UN ELEFANT

M'he comprat un elefant;
on el poso, si és tan gran?
A la cuina no,
ni al corredor.
A l'escala cau,
que és un babau!
Al despatx tampoc,
perquè és molt badoc.
On el posaré,
que hi quedi bé?
Dalt del meu terrat?
Hi farà un forat!
Si el duc al carrer,
potser el perdré!
M'he comprat un elefant;
on el poso, si és tan gran?

Corre corre que m'atrapes

EL GEGANT DEL PI

Temps era temps, hi havia un gegant molt alt, gros i fort. Tota la seva força la feia servir per fer la feina del camp. La muntanya on vivia era la més ben cuidada del país.

En aquell país també hi havia un altre gegant. Vivia a la ciutat i no treballava mai. Sempre manava que tothom li portés menjar. Cada dia estava més gras, però les botigues eren buides i la gent passava gana.

Un dia, un noi de la ciutat va anar a veure el gegant de la muntanya i li va dir:

- Ens has d'ajudar! El gegant de la ciutat s'està acabant tot el menjar.

En sentir això, el gegant de la muntanya s'enfadà molt i digué:

- I tant, que us ajudaré! Som-hi!

El gegant de la muntanya començà a caminar de pressa cap a la ciutat. Però la ciutat era lluny i, per això, el gegant arrencà un pi cremat per fer-lo servir de bastó. Llavors va continuar fent camí.

En arribar a la ciutat, tothom ja sabia que el gegant anava a ajudar-los. Els homes i les dones sortien als balcons per rebre'l. I la mainada el seguia pels carrers tot cantant:

El gegant del pi ara balla, ara balla.

El gegant del pi ara balla pel camí.

Al cap d'una estona, el gegant del pi va trobar l'altre gegant i d'una bufada va fer-lo volar per damunt dels terrats de les cases. Va anar a parar ben lluny.

Llavors, la gent va saltar d'alegria. En veure's lliures d'aquell gegant tant dolent, tots van sortir al carrer a ballar i cantar:

El gegant de la ciutat
ara balla, ara balla.

El gegant de la ciutat
ara balla pel terrat.

Temps previst: _____

Corre corre que m'atrapes

QUAN SERÉ GRAN

Diu que quan seré gran
un ofici hauré de fer.
Penjo jo: què seré?

Sabater potser.
Fer sabates dia i nit,
deurà ser molt avorrit.
No em fa el pes, ben mirat,
deu ser molt cansat.

Moliner potser.
Traginant els sacs de blat,
sempre blanc i enfarinat...
No em fa el pes, ben mirat,
deu ser molt cansat.

Advocat potser.
Sempre haver d'enraonar
el cervell deu assecar.
No em fa el pes, ben mirat,
deu ser molt cansat.

Un gandul potser.
Panxa enlaire, dia i nit,
sense fer res de profit.
No fer res, ben mirat,
deu ser molt cansat.

Corre corre que m'atrapes

EL CARAGOL I EL SOL

Ara fa anys i panys, hi havia un cargol que no parava de suar. Era l'estiu i feina molta calor.

- Bufa! comença a queixar-se Ja no es pot sortir a passejar. Com crema el terra! Quina calor!

Al cap d'una estona de passar calor, el cargol va treure el cap de sota una fulla i va descobrir que el Sol ho escalfava tot. A partir d'aquell moment, es va posar a espigar el Sol i s'adonà que sempre feia el mateix camí.

- Que curiós! va exclamar El Sol surt a primera hora del matí, s'enfila a poc a poc dalt del cel i, cap al vespre, s'amaga darrera una muntanya.

Després d'una estona de rumiar-s'ho, el cargol va pensar que el Sol dormia en un gran forat i, tot d'una decidí d'anar-lo a visitar. Li parlaria molt seriós del seu mal costum d'espantar els núvols i fer bullir el terra.

Un dia, de bon matí, el cargol va iniciar la recerca de la casa del Sol. Pujava als arbres i a les muntanyes més altes; però no veia enlloc en quin forat vivia el Sol.

Al cap d'una setmana, va arribar a una masia que tenia un pou molt gran. El cargol mai no havia vist un pou i, convençut que havia trobat la casa del Sol, s'hi va adreçar ben de pressa. Però hi va arribar tan decidit que, amb l'empenta, va relliscar i caigué a dins. Que freda que era l'aigua del fons!

El cargol va trigar una estona llarga a sortir del pou. Mentre pujava per la paret, anava remugant paraulotes de tots els colors. Però, un cop fora, s'adonà que l'aigua del pou l'havia refrescat molt. Xop com estava, no tenia gens de calor!

Aleshores el cargol va tenir una bona pensada:

- A partir d'ara, només passejaré quan estigui tot moll.

I exclamà content:

- Vaig a dir-ho a tots els meus amics!

I és per això que, des d'aleshores, els cargols només surten a passejar quan plou.

Corre corre que m'atrapes

EL CORB I LA GUILLA

Un dia el corb menjava un formatge dalt d'un arbre i va passar la guilla.

La guilla tenia ganes de menjar formatge i li va dir:

- M'han dit que saps molt de cantar. Canta una miqueta, que no t'he sentit mai la veu!

I el babau de corb, tot cofoi, va obrir una boca de tres pams i va fer: nyaaaaac!

Però li va caure el formatge, que és el que la guilla volia. Aquesta el va agafar de seguida i, cames ajudeu-me encara fug.

Corre corre que m'atrapes

LES PAPALLONES DE LA BONA NIT

L'Eli era una nena que vivia a ciutat. Un dia va anar amb la seva mare a passejar pel camp. De veure tanta verdor i flors i ocells i papallones estava tan meravellada que caminava amb la boca oberta.

Al vespre, quan se'n va anar al llit, la mare li va fer un petó i l'Eli va dir:

- Bona nit, mare!

I li va sortir de la boca una papallona que es va posar a volar.

- Oh...! van fer, mare i filla.

- Això deu ser el camp que has respirat avui. Ara, a dormir.

- Bona nit, mare!

I una altra papallona va sortir volant.

L'Eli, soleta, va continuar dient: 'Bona nit!, bona nit!, bona nit!', i dels seus llavis anaven sortint papallones que volaven suauement i acariciaven les galletes i el front de l'Eli. Amb aquelles carícies la nena es va adormir.

Les papallones també es van adormir, per les parets, per terra, sobre el llit, sobre els mobles.

Quan va sortir el sol, l'Eli va saltar del llit i va obrir la finestra. L'aire fresc del matí va desvetllar les papallones, que van volar amunt cap al cel.

Corre corre que m'atrapes

LA BRUIXA TERESINA

Sóc la bruixa Teresina,
la més llesta, la més fina
del comtat.
Catacrac!

Amb un gat i amb una escombra
passejo per dins de l'ombra
de la nit.
Catacrac!

Sóc la bruixa Teresina,
que no sopa, que no dina.
Catacrac! Catacroc!
Catacruc, catacroc, catacrac!

Corre corre que m'atrapes

LA CUCURULLETA

Una vegada me n'anava camins enllà amb una cucurulleta a la mà i vaig trobar una gosseta que em va prendre la cucurulleta.

- Gossa, gosseta, em vols donar la cucurelleta?
- No te la donaré si no em donés pa.

Me'n vaig a la velleta que em doni pa.

- Et donaré pa si em dones una clau del manyà.

Me'n vaig al manyà que em doni una clau.

- Et donaré la clau si em dones una cuixa de vedell.

Me'n vaig al vedell que em doni una cuixa.

- Et donaré una cuixa si em dones llet.

Me'n vaig a la vaca que em doni llet.

- Et donaré llet si em dones herba del prat.

Me'n vaig al prat que em doni herba.

- Et donaré herba si em dones pluja.

Me'n vaig als núvols que em donin pluja i els núvols me'n van donar.

I vaig tenir la pluja, l'herba, la llet, la cuixa, la clau i el, i la gosseta em va tornar la cucurulleta.

L'ESQUIROL

L'esquirol és un animal molt graciós, que de vegades és possible de sorprendre en plena llibertat de moviments, encara que això us obligui a caminar per les pinedes de puntetes.

Els esquirols juguen, puguen als pins i en baixen, salten d'una branca a l'altra mentre dibuixen, amb la cua i el morret, divertits, vivíssims, ràpids moviments.

Quan tenen fam, agafen una pinya amb les dues potetes de davant i amb les seves dents petites i afilades alcen les dures cloves que cobreixen els diminuts pinyons. Després, perforen el pinyó, el trenquen i mengen el seu insignificant contingut.

LES AVENTURES DE LA NIT

Durant una nit de son ens poden passar moltes aventures: són els somnis; pot ser que no en guardem cap record, o ben al contrari, que els recordem quan ens despertem. Aquestes aventures poden ser boniques i agradables, però també poden ser desagradables; aleshores en diem malsons.

Els somnis són una sèrie d'imatges, de sons, d'olors o d'emocions. No sempre expliquen una història amb un començament i un final; sovint no tenen ni cap ni peus; hi podem veure persones que estimem, amics que fa temps que no hem vist, però hi podem trobar també molts desconeguts. Alguns somnis són de colors, d'altres en blanc i negre; alguns són sonors i hi podem sentir fins i tot música i paraules. Sovint, quan ens despertem només ens en queden dues o tres imatges que s'obliden de pressa; alguna vegada, però ens tornen a venir a la memòria durant el dia.

Els malsons són somnis dolents: un monstre ens persegueix, caiem en un forat sense fons, estan a punt d'aixafar-nos... Moltes vegades ens despertem violentament i ens costa tornar a dormir.

Malgrat això, els somnis són una gran riquesa en la nostra vida i ens mostren que el nostre cap funciona mentre dormim, encara que nosaltres no en siguem conscients.

Corre corre que m'atrapes

LA DENT DEL GEGANT

Hi havia una vegada un pare i una mare que només tenien un fill, en Martí. Com que eren molt pobres, el noi va decidir anar-se'n pel món a guanyar-se la vida.

Camina que caminaràs va fer cap a un bosc molt espès. Endins, endins del bosc va trobar un castell. Com que tenia gana, va trucar a la porta. Una velleta va obrir, el va fer entrar i li va donar sopar.

Mentre sopava, li va dir:

- Aquest és el castell del gegant Dentgrossa. Si et veu, se't menjarà.

En Martí, espantat, tremolava com una fulla. Com se'n podria sortir?

- Tu mira de fer-li caure una dent. Amb aquesta dent aconseguiràs tot el que voldràs.

De cop es va sentir com un tro terrible i tot va trontollar com si hi hagués un terratrèmol. El gegant havia arribat.

- Quina olor més bona que sento! Quin sopar que m'espera, ha, ha!

I va obrir una boca com un calaix. En Martí va fer un bot i li va clavar un cop de puny amb tant d'encert que una dent va caure a terra. El gegant va quedar estabornit, sense esma de dir res. El noi va ficar-se la dent a la butxaca i va córrer cap a la porta.

Tot era tancat i barrat perquè quan en Dentgrossa entrava, portes i finestres quedaven tancades i només es tornaven a obrir quan ell en sortia.

En Martí es va ficar la mà a la butxaca, en va treure la dent i va sentir una veu primeta que li preguntava:

- Què vols de mi?
- Que em trequis d'aquí i que em portis a casa.

Dit i fet, en un tancar i obrir d'ulls el noi es va trobar a casa seva enmig dels seus pares, que no se'n sabien avenir.

I amb aquella dent sempre més va tenir tot el que va voler.

LA VORERA MÒBIL

JORDI TAFANER. AGÈNCIA QUATRE-ULLS. A Vilanova dels Inventes, al planeta Be, s'ha inventat una vorera mòbil que va fent voltes per tota la ciutat. Es mou molt a poc a poc perquè la gent tingui temps de veure els aparadors i perquè no perdin l'equilibri els qui hagin de pujar o baixar.

A la vorera també hi ha bancs per als qui volen viatjar asseguts, sobretot els vellets i les senyores que van amb el cistell d'anar a comprar. Quan els vellets es cansen d'estar als jardins públics, mirant sempre el mateix arbre, se'n van a fer un creuer per les voreres.

Gràcies a l'invent de la vorera mòbil s'han suprimit els tramvies, els autobusos i els automòbils. La calcada encara existeix, però és buida; serveix perquè els nens juguin a pilota, i si un guàrdia urbà els la vol prendre, li posen una multa.

SHA PERDUT LA MIXA!

A.R., 13 d'abril. Ahir, a les vuit del vespre, a casa els Boix, veïns de Calabruixa de Baix, la Mixxa, el gat de la família, no va aparèixer quan l'Eva Boix va abocar-li el pot de "creix-mixeta" al seu bol. És un fet ben estrany, ja que la Mixxa s'espera sempre al costat del bol des de les set.

Tothom ha buscat la Mixxa tota la nit, però no ha aparegut. Pot ser que el gat hagi fugit, cansat del petit dels Boix, en Xavier, que sempre li aixafava la cua. L'Eva confia, però, que la Mixxa tornarà perquè li agrada molt el "creix-mixeta" barrejat amb xocolata.

Corre corre que m'atrapes

LA DUTXA TOCADA DEL BOLET

A casa d'en Jordi i la Marta tenien una dutxa. Era un tub flexible connectat a l'aixeta de la banyera. Un dia que feia fred en Jordi es dutxava. De cop i volta, l'aigua calenta es va tornar freda i el va deixar glaçat:

- Uuuuuuuu! La dutxa no va bé!

Encara tremolava, quan va rebre un raig d'aigua calenta:

- Aiiiiiii! Aquesta dutxa és boja!

Va intentar tancar l'aixeta. Era inútil; com més la tocava, més ruixava.

La dutxa va començar a fer salts i cabrioles d'un cantó a l'altre i ho va deixar tot moll com si ploqués a bots i barrals.

En Jordi va sortir com va poder d'aquell xàfec i va cridar la Marta.

La Marta va obrir la porta del bany i va rebre una remullada que la va deixar com una esponja.

- Per què no em deies que la dutxa està com una cabra?

Van preparar un pla d'atac. En Jordi va obrir la porta. La dutxa, quan se'n va adonar, es va posar dreta com un pal, a punt... massa tard! Un cop d'escombria de la Marta la va deixar estabornida.

La van posar a dins d'un sac i la van portar al parc zoològic. La dutxa està tancada en una gàbia on hi ha un rètol que diu: "Atenció, dutxa salvatge, no us acosteu".

Temps previst: _____